

GYULA DIÁKNAK.

A „Gyujtogatás“ című verseskötet költőjének meleg barátsággal és igaz szeretettel.

En testvérem! Ez utvesztő vak éjben
Meddig telik még örömmel kupánk,
Meddig vezet a vakság még kevélyen,
Meddig borul az éjsetét redánk,
Meddig futunk vak szomjunktól vezetve
Távol derengő nagy csodák után,
Meddig leszünk az élethől elesve
Pusztába siró Jánosok — bután?

Meddig leszünk a kacagó kevélyek
Tornyai közt ödöngő dalnokok,
Meddig, oh meddig lesz e föld ígéret
Nekünk, kiknek véreben tűz lobog,
A régi tűz: Turánnak lángtavából,
Mi utat vág a zengő poklokon,
Meddig lesz sorsunk még napunktól távol
Jeremiásé füstölő romon?

Hol hát az élet, mit dalolva vágyón
Idézünk, hívunk, várunk, szomjazunk,
S amit virrasztunk kínos éjszakákon:
Mikor, mikor virrad fel már napunk?
S mit ugy esdünk, mint adventi tanítvány,
Mikor látjuk a régi égi fényt,
S hogy enyhülne a kinunk vérző kinján:
Mikor ölt testet örök szent Igénk?

Meddig fogunk még krónikát betüzve
Merengve foliánsok lapjain
Könnyes szemekkel bámulni egünkbe,
Mi ugy hull ránk, mint holtra bakacsín,
S a holt betükből tünt időnk idézve
Nagy jóslatot szemünk meddig keres,
Mint el nem unva dolgát évről-évre
A középkori méla szerzetes?

Meddig türjük a béklyót még kezünkön,
Mi vén regön pöngette szent dalunk,
Tövis-koszorút viseljük fejünkön,
Ha érdemül borostyánt nem kapunk,
Az ős-nemes udvarházak faláról,
Lemosódott a sok-sok régi kép,
S nem hallgatja már senkisé a bátor,
Uj igriceknek lázas énekét?

Nem hallja senki Balassynak drága
Lelkéből sarjadt lázas énekünk,
S nem megy senki a végvárak fokára,
S nem hiszik, hogy egy szálíg elveszünk,
S nem értik, hogy nincsen más ígéret
Számunkra, csak e föld, mit védni kell,
Hát semmi szó és semmi tett az ének,
Mit Balassynak lelke énekel?

Hát semmi szó, hát semmi tett az ének
Hát mindhiába voltunk szabadok,
S mindhiába jajgatunk a szélnek,
Rabok maradunk, tovább is rabok?
Az üngi bércek felől mindhiába
Hordja a szél a bujdosók dalát,
Kezén a béklyós és bilincsekbe lába
A kurucnak és nem látja baját?

Süket a fül, süket a szív, a lélek,
Pató Pálokkal telve a világ,
Más volt a régiék ajkán az ének
És szentebb volt, hogy tűzön, vizen és,

És poklok torkán, vészeken keresztül,
Vinni tudták szavukkal a magyart,
Gyengék vagyunk, hitványak? S gyenge szentül
Kell elvesznünk, mert vissza ki se tart?

Hát semmi szó, hát semmi tett az ének,
Hát nincsen senki, aki hallja azt,
És semmi jel, és semmi más ígéret
Arra, hogy mégis élünk uj tavaszt
Csak egy-egy szív, csak egy-egy kar, egy ének:
Az ősök tettét zengő énekünk,
Csak egy-egy szem, melyen könnycseppek égnek . . .
Bus testvérem, ne félj, el nem veszünk.

Még él az eszme, él a szívek mélyén
A Messiás utáni vágy, Gyulám!
A ránk boruló bakacsín szegélyén.
A nap csókjában ujjul ős Turán.
Lázás szavad a szívek közepébe
Mélyen ágyazva parázsra talál,
A Garabonciás diák meséje:
Meséd, Testvér, meglásd valóra vál.

Budapest, 1922. november hó 15-én.

Palasovszky Béla.

A lovonjáró asszony.

(Regény.)

Írta: Cserzy Mihály.

- (5) — Érdekes élet . . . Elég tarka.
— Olyan, mint a macska, nagyságos asszonyom . . .
— Igazán olyan, — hagyta helyben nevetve Rostkowitzné.
— Hanem erre már egy kupica pálinkát megiszom . . .
A kis üveg rumot egy hajtókára elnyelte Földváry s nagyot csettentve a nyelvével, újabb cigarettára gyujtott.
— Hanem most! — folytatta tovább Földváry.
— Rendes ember akarok lenni s ez az a fontos mondanivalóm, amit említettem a napokban.
— Kérem, tessék.
— Meg akarnék nőszülni. Tetszik tudni, valami rendes jó módu házba szeretnék bejutni, ahol engem is megbecsülnének, én is megbecsülném őket s a hozomány helyett egy kis támogatásban részesülnék, legalább addig, míg előre nem haladok a mostani pályámon.
— Mi lehet önből? — kérdezte egész komolyan az asszony.
— Irodaigazgató — felelte még komolyabban az ember.
— Az szép állás.
— Hogyne. És előkelő . . . Azért mondom, ha ilyen egyszerűbb, de jobbmódu családba benőszülhetnék, mint Gácsék, nekem is, nekik is beválna a partie.
— Lássá, éppen erre gondoltam, jó lenne magának ez a Rozál.
— Pardon, Rózi! —
— Jó, legyen Rózi . . . Ez szép is, jó is, igénytelen is, s ami fő: becsületes és munkás.
— Ez, ez . . . Ez az élet aranya.
— És ezt nyélbe is üthetjük rövidesen.
Vallami megint félbe szakította a beszélgetést. Rostkowitzné csak annyit birt mondani és ezt is hallkan, hogy holnap estére, fizletzárásakor jöjjön el, a többi az ő dolga lesz.